

Arrest

nr. 148 463 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 3 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 5 maart 2012 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 werd ingediend, en op 27.08.2010, 24.08.2011 en 05.10.2011 werd geactualiseerd, door :

L., W. (...) (R.R.: ...)

Nationaliteit: China A/Volksrep./

Geboren te Z. (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij C. A. (...), d.d. 26.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.10.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou geïntegreerd zijn, zou sociaal verankerd zijn, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben, zou werkbereid zijn, zou een beetje Nederlands spreken, zou bereid zijn zich de Nederlandse taal machtig te maken, zou zich aangemeld hebben bij het CVO van Geel, zou zijn sociaal leven uitgebouwd hebben hier, zou zich goed aangepast hebben aan de levenswijze van onze samenleving, zou een eigen woonplaats huren en kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding.

Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit geen inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het argument dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar het land van herkomst wegens de slechte levensomstandigheden aldaar; betrokkene legt hier geen bewijzen van voor en verklaart niet waarom dit feit op zich een grond zou zijn voor een regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

Op 5 maart 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij wordt betekend. De motieven gaan als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid (1) (2) wordt aan L. W. (...), geboren te Z. (...) op (...), van Chinese nationaliteit, het bevel, gegeven om uiterlijk op 11 april 2012.

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van *"het principe van de goede administratie"*, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij voert eveneens aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.1.1. Het middel wordt als volgt weergegeven:

"EN CE QUE l'acte querellé, pris à la date du 02/03/2012, fait grief au requérant que son séjour avant le 31/03/2007, son intégration dans la société belge, son apprentissage du néerlandais et son contrat de travail qui a fait l'objet d'un refus de permis de travail B par la Région flamande le 08/09/2011, ne peuvent justifier une autorisation de séjour ;

ALORS QUE le requérant, est présent sur le territoire déjà avant le 31/03/2007, plus précisément depuis 2003, qu'il a justifié cette présence par des preuves de bail de logement, de paiement de loyers, le suivi de cours de langue néerlandaise, divers témoignages, liens sociaux, intégration, absence de d'infraction à la loi belge et qu'il dispose d'un contrat de travail ;

Que pour ce dernier point, dans la restauration, il est difficile d'avoir un contrat de travail à temps plein et de surcroît pour les personnes en séjour illégal, qui parfois, selon l'expérience du requérant, doivent se plier aux exigences de certains futurs employeurs, peu scrupuleux, pour obtenir un contrat de travail (travail à temps plein avec contrat temps partiel, travail non rémunéré durant une certaine période, ...) ;

Que par ailleurs, le futur employeur avec lequel le requérant avait signé un contrat n'aurait pas respecté les réglementations sociales;

Que sur base de ces infractions de la part de l'employeur, le requérant s'est vu refuser un permis de travail B, le 08/09/2011 ;

Que le requérant a immédiatement entamé des recherches et a trouvé un nouvel employeur le 01/10/2011 ;

Qu'une demande de nouvelle autorisation de solliciter un permis de travail B a été demandée le 05/10/2011 à l'Office des Etrangers suite au refus de la Région Flamande du 08/09/2011 ;

Que le requérant sur base des éléments invoqués a bien fournis les preuves de sa présence depuis plus de 5 ans, qu'il disposait d'un contrat de travail et qu'il a de plus fait preuve de bonne volonté à vouloir s'intégrer par la travail puisqu'il a pu en retrouver un 18 jours après le refus de son permis de travail B sur base d'infraction de son ancien employeur ;

*Que le requérant est donc à la fois pénalisé par la Région Flamande (refus de permis de travail B à cause d'infraction de son employeur) et par l'Office des Etrangers alors qu'il a manifestement prouvé sa bonne volonté de s'intégrer par le biais du travail ;
Que l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen ; "*

2.1.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende gerepliceerd:

"Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de juridische zekerheid en het wettelijk vertrouwen en van het beginsel volgens hetwelk het bestuur gehouden is te beslissen met kennis van alle elementen van de zaak, alsmede de kennelijke beoordelingsfout, doordat de regularisatie wordt geweigerd, terwijl hij sinds 2003 op het Belgische grondgebied verblijft, werk vond en duidelijk zijn goede wil heeft getoond om zich te integreren dankzij tewerkstelling.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing twee aspecten van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft beoordeeld op basis van de voorliggende in het administratief dossier en van toepassing zijnde regelgeving.

De aanvraag werd ingediend met als argument dat hij werk had gevonden. Het bestuur aanvaardde dat argument op uitdrukkelijke voorwaarde van voorleggen van een arbeidskaart B. Daar die werd geweigerd was duidelijk niet voldaan aan de gestelde voorwaarde.

Die motivering wordt niet betwist.

Verzoeker bracht tevens het argument dat hij zou geïntegreerd zijn. Daar die integratie enkel kon zijn gerealiseerd tijdens illegaal verblijf, werd geoordeeld dat die onmogelijk een grond tot regularisatie kan zijn.

Verzoeker toont niet aan als zouden de motieven die de bestreden beslissing schragen onredelijk zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvV nr. 72.53 6 van 23 december 2011).

Verzoeker geeft geen duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel met verwijzing naar de elementen van de beslissing die voor vernietiging zouden kunnen in aanmerking komen.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, doch dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, dat de aanvraag van verzoekende partij tot afgifte van een arbeidskaart B werd geweigerd, waardoor het voorgelegde arbeidscontract niet als grond voor regularisatie in aanmerking komt en dat de lokale verankering van verzoekende partij in België evenmin een grond voor regularisatie kan vormen aangezien verzoekende partij tussen 2003 en 2009 geen enkele aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen, waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om verzoekende partij te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

In haar kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat uit het schrijven van het Vlaams Gewest van 8 september 2011 blijkt dat haar een arbeidskaart B werd geweigerd, voert verzoekende partij aan dat het moeilijk is om een voltijds arbeidscontract af te sluiten, dat dit des te meer geldt voor personen in illegaal verblijf, dat haar arbeidskaart B werd geweigerd omdat haar toekomstige werkgever de sociale reglementering en wetgeving niet heeft gerespecteerd, dat zij op 1 oktober 2011 reeds een nieuw arbeidscontract heeft kunnen afsluiten en dat zij op 5 oktober 2011 bij de “Dienst Vreemdelingenzaken” een tweede aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een arbeidskaart B op basis van voormelde arbeidsovereenkomst.

Blijkens de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het aangetekend schrijven d.d. 6 oktober 2010, werd verzoekende partij op de hoogte gebracht van het volgende: *“Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.”* Hierbij werd eveneens het volgende aangehaald: *“Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.”*

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten een arbeidskaart B voor te leggen, daar deze aanvraag werd geweigerd door het Vlaams Gewest op 8 september 2011. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat het moeilijk is om een voltijds arbeidscontract af te sluiten, dat haar arbeidskaart B werd geweigerd omdat haar toekomstige werkgever de sociale reglementering niet heeft gerespecteerd, dat zij op 1 oktober 2011 reeds een nieuw arbeidscontract heeft kunnen afsluiten en dat zij op 5 oktober 2011 bij de “Dienst Vreemdelingenzaken” een tweede aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een arbeidskaart B op basis van voormelde arbeidsovereenkomst. Hiermee betwist zij echter niet dat ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing geen arbeidskaart B werd voorgelegd aan de gemachtigde. Zoals reeds gesteld, betrof het voorleggen van een dergelijke arbeidsvergunning een noodzakelijke voorwaarde voor het toekennen van de verzochte verblijfsmachtiging. Voormeld betoog vermag geen afbreuk te doen aan desbetreffende motivering.

Waar de verzoekende partij stelt op 5 oktober 2011 bij de “Dienst Vreemdelingenzaken” een tweede aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart B op basis van een nieuwe arbeidsovereenkomst te hebben ingediend, stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een e-mail van 5 oktober 2011 bevindt, gericht aan het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, waarin verzoekende partij onder meer het volgende stelt: *“Sinds toen, heeft de heer L. W. zowel bij uw diensten*

als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Brussel) een nieuwe machtiging aangevraagd om opnieuw een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B te kunnen doen op basis van het nieuwe contract, getekend op 01/10/2011 met de heer (...)" . In een e-mail, tevens gedateerd op 5 oktober 2011, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt gewag gemaakt van het feit dat de verzoekende partij, naar aanleiding van de nieuwe arbeidsovereenkomst, snel een nieuwe aanvraag zou kunnen indienen tot afgifte van een arbeidsvergunning vanaf de eventuele toelating van de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze brief wordt gevraagd om rekening te houden met het nieuwe arbeidscontract en om verzoekende partij eventueel toe te staan een tweede aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart in te dienen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij voormelde instanties slechts peilt naar de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van een arbeidskaart. Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat effectief een tweede aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning werd ingediend.

De verzoekende partij toont derwijze niet aan dat de gemachtigde zich bij voormelde vaststelling heeft gebaseerd op onjuiste gegevens of dat hij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorwaarde met betrekking tot het voorleggen van een arbeidskaart.

Voorts stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij sinds 2003 in België verblijft en dat zij dit verblijf heeft aangetoond door middel van huurcontracten, betalingsbewijzen van de huur, het volgen van Nederlandse lessen, verschillende getuigenissen, de sociale banden die zij in België heeft opgebouwd, haar integratie in België, het feit dat zij de Belgische wet niet heeft overtreden en een arbeidscontract. De verzoekende partij stelt verder vast dat zij wel degelijk heeft bewezen dat zij sinds meer dan vijf jaar in België verblijft, dat zij een arbeidscontract heeft en dat zij heeft bewezen van goede wil te zijn en dat zij zich wil integreren door middel van werk.

Bij nazicht van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoekende partij voormelde elementen heeft aangehaald ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals vermeld in punt 1. Echter gaat de verzoekende partij met een dergelijk betoog voorbij aan hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing: *"Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij C. A. (...), d.d. 26.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.10.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou geïntegreerd zijn, zou sociaal verankerd zijn, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben, zou werkbereid zijn, zou een beetje Nederlands spreken, zou bereid zijn zich de Nederlandse taal machtig te maken, zou zich aangemeld hebben bij het CVO van Geel, zou zijn sociaal leven uitgebouwd hebben hier, zou zich goed aangepast hebben aan de levenswijze van onze samenleving, zou een eigen woonplaats huren en kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit geen inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."*

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat de verzoekende partij – ten tijde van de bestreden beslissing – sinds meer dan vijf jaar verblijft in België en dat zij de wil toont om zich te integreren in de Belgische samenleving. Er wordt echter in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden aanvaard als redenen om verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen. Door wederom – in essentie – dezelfde elementen te herhalen in het verzoekschrift, slaagt verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat de concrete motieven van de gemachtigde, in het bijzonder i) dat verzoekende partij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd (de aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart werd immers geweigerd door de bevoegde instantie), ii) dat de lokale verankering van verzoekende partij het loutere gevolg is van haar eigen houding, waardoor haar integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen en iii) dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding, kennelijk onredelijk zijn of gebaseerd zijn op een

onzorgvuldige handelwijze van de gemachtigde. In zoverre de verzoekende partij blijkt geeft van een andere beoordeling van de reeds door de gemachtigde beoordeelde elementen, wijst de Raad erop dat een opportuiniteitsonderzoek niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie, waarna besloten wordt dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout, gelet op hetgeen voorafgaat, wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.3. Waar de verzoekende partij nog melding maakt van de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en "het beginsel van behoorlijk bestuur", merkt de Raad op dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot een loutere vermelding van voormelde beginselen in het hoofdgeding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de vereiste van artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). *In casu* somt de verzoekende partij voormelde beginselen op in de hoofdgeding van haar middel, doch laat ze na op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop voormelde beginselen door de bestreden beslissing geschonden zijn. Er dient te worden vastgesteld voormelde onderdelen van het middel derhalve onontvankelijk zijn.

2.1.3.4. Voor het overige voert de verzoekende partij bij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

In de beschikking van de Raad van 3 april 2012 met nummer 16.082, die zich bevindt in het rechtsplegingsdossier, wordt verwezen naar artikel 39/68-1, §§ 1,3,4 en 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9/2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wordt verzocht een rolrecht van 350 euro te kwijten gelet op het feit dat zij twee beslissingen aanvecht. Op 17 april 2012 betaalde de verzoekende partij 350 euro aan rolrecht.

Gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012 waarbij de woorden "*en bestreden beslissingen*" in artikel 39/68-1, § 4, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 38 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), worden vernietigd, en gelet op het feit

dat onderhavig verzoekschrift slechts wordt ingediend door één verzoekende partij, diende een rolrecht betaald te worden van 175 euro.

Gelet op het voorgaande dient het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS